

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 4 sierpnia 2014 r.

Poz. 2171

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.121.2014 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 4 sierpnia 2014 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 17 pkt 6 lit. a w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 z późn. zm.) oraz art. 161 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2014 r. poz. 613 z późn. zm.).

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Nr 91/2014 Rady Miejskiej w Przemyślu z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „LIPOWICA III”.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Przemyślu w dniu 26 czerwca 2014 r. podjęła uchwałę Nr 91/2014 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „LIPOWICA III”. Organ nadzoru oceniając przedmiotową uchwałę pod kątem zgodności z prawem stwierdził, że narusza ona przepisy art. 17 pkt 6 lit. a - w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 z późn. zm.) oraz art. 161 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2014 r. poz. 613 z późn. zm.).

W stosunku do tej uchwały organ nadzoru przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w trakcie, którego zajął następujące stanowisko:

W procedurze uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rada gminy musi przestrzegać trybu sporządzania planu miejscowego, określonego w art. 17 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Istotne naruszenie trybu sporządzania planu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub części, zgodnie z brzmieniem art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W świetle art. 17 pkt 6 lit. a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym organ wykonawczy gminy, po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego występuje m.in. o opinię o projekcie planu do właściwych organów administracji geologicznej w zakresie terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych (tیره czwarte). Teren objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego „LIPOWICA III” jest w dużej mierze terenem zagrożonym osuwaniem się mas ziemnych (teren osuwiskowy), tak więc wystąpienie o opinię do projektu planu było obligatoryjne.

Od dnia 1 stycznia 2012 r. na mocy art. 161 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze właściwym organem administracji geologicznej w kwestiach, o których mowa wyżej jest marszałek województwa (działający jako organ administracji geologicznej I instancji), a nie starosta – tak jak to miało miejsce do końca 2011 r. W związku z powyższym Prezydent Miasta Przemyśla powinien był wystąpić o taką opinię do Marszałka Województwa Podkarpackiego. W dokumentacji planistycznej znajduje się natomiast postanowienie Prezydenta Miasta Przemyśla z dnia 17 czerwca 2013 r. uzgadniające obszar planu pod względem osuwania się mas ziemnych. Jednakże jak już wskazano wyżej, to nie Prezydent Miasta Przemyśla

działający jako starosta był właściwym organem administracji geologicznej do sporządzenia takiej opinii lecz Marszałek Województwa. To uchybienie jest istotnym naruszeniem trybu obowiązującego przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Organowi nadzoru jest wiadomo, że na tle art. 161 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo geologiczne i górnicze występują w doktrynie i orzecznictwie wątpliwości i sprzeczne poglądy co do właściwego organu administracji geologicznej do sporządzania opinii o projekcie planu miejscowego w zakresie terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych. Zdaniem organu nadzoru żaden przepis ustawy nie przesądza jednak, że starosta działa w tym zakresie jako organ administracji geologicznej. Odwoływanie się do art. 110a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska, gdzie przepis ten powierza staroście pewne zadania w odniesieniu do terenów osuwiskowych jest nieuprawnione bowiem zadania te nie są zadaniami z zakresu administracji geologicznej. Starosta jest bowiem organem administracji geologicznej I instancji (art. 161 ust. 2 ustawy Prawo geologiczne i górnicze), w sprawach związanych z zatwierdzaniem projektów robót geologicznych oraz dokumentacjami geologicznymi dotyczącymi badań geologiczno inżynierskich wykonywanych na potrzeby zagospodarowania przestrzennego gminy oraz warunków posadowienia obiektów budowlanych – a więc sporządzanymi na potrzeby projektu budowlanego, a zatem na etapie postępowania w przedmiocie pozwolenia na budowę. W żaden sposób nie można tych zadań utożsamiać z procedurą wynikającą z art. 17 pkt 6 lit. a ustawy o planowaniu (...) i z obowiązkiem uzyskania przez organ wykonawczy gminy opinii o projekcie planu od właściwego organu administracji geologicznej. Nie można pominąć faktu, iż art. 161 ust. 2 oraz ust. 3 Prawa geologicznego i górniczego wyznaczające właściwość rzeczową starosty bądź ministra właściwego do spraw środowiska mają charakter ewidentnie szczególnie (wyjątkowy) w stosunku do reguły wypowiedzianej w art. 161 ust. 1. Zgodnie zaś z ustalonymi zasadami wykładni prawa te rozwiązania, które formułują normy o charakterze wyjątkowym muszą być interpretowane w sposób ścisły, a nawet zawężający. W szczególności zaś wątpliwości związane z ustaleniem ich zakresu muszą być interpretowane na rzecz tego rozwiązania, które wyraża zasadę. Nie można tu pominąć faktu, iż przepisy poprzedniej ustawy Prawo geologiczne i górnicze z dnia 4 lutego 1994 r. w art. 101 - 103 w sposób jednoznaczny przesądzały iż to starosta działa jako organ I instancji w sprawach należących do właściwości administracji geologicznej i to ten organ był właściwy do wydania opinii o projekcie planu zgodnie z art. 17 pkt 6 lit. a ustawy planistycznej. Takich zapisów nie zawierają już przepisy art. 161 ustawy Prawo geologiczne i górnicze z dnia 9 czerwca 2011 r. Na uwagę natomiast zasługuje fakt, że w dniu 1 sierpnia 2014 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej podpisał ustawę z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy Prawo geologiczne i górnicze oraz innych ustaw – gdzie art. 5 tej ustawy wprowadza z dniem 1 stycznia 2015 r. zmiany w art. 17 pkt 6 lit. a polegające na tym, iż tiret czwarte otrzymuje inne brzmienie, a dodatkowo wprowadza się tiret ósme, na mocy którego organ wykonawczy gminy przy terenach osuwiskowych będzie występował o opinię do starosty jako właściwego organu ochrony środowiska w zakresie terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych. Równocześnie zmienia się treść art. 53 ust. 4 tej ustawy. Tak więc dopiero z dniem 1 stycznia 2015 r. starosta będzie właściwy do wyrażania opinii w trybie art. 17 pkt 6 lit. a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w kwestiach terenów osuwiskowych.

Dodatkowo organ nadzoru zauważa, że w § 28 ust. 2 pkt 1 planu znalazły się zapisy dotyczące dopuszczenia zmiany parametrów sieci infrastruktury technicznej, co jest uregulowane odrębnymi przepisami prawa, a w związku z tym takie regulacje w myśl art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o planowaniu (...) nie powinny być ustaleniami planu.

W związku z powyższym organ nadzoru był zobligowany zgodnie z art. 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz z dyspozycją art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - stwierdzić nieważność uchwały Nr 91/2014 Rady Miejskiej w Przemyślu z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „LIPOWICA III”, ponieważ nie mogła się ona ostać w obrocie prawnym ze względu na istotne naruszenie prawa.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul. Kraszewskiego 4A, w terminie 30 dni od jego otrzymania.

**z up. Wojewody Podkarpackiego
Dyrektor Generalny Urzędu**

Janusz Olech